

DET FORKERTE BARN

af Bjarne Reuter

Det var en kold dag den dag i oktober, og Brians far havde som altid meget travlt. Måske var det derfor han ikke fik bremset i tide, så hans nye vinrøde Alfetta nærmest kurede ind på børnehavens parkeringsplads, hvor den først stoppede, da den hamrede op i en gul Toyota.

Brians far bed i rattet af ærgrelse. Det var ikke noget han plejede at gøre. At bide i rattet. Men det med at bide i tingene var ligesom kommet over ham på det sidste.

Han sprang tænderskærende ud af vognen.

– Sese, jaja, mumlede han med et satanisk smil. Selv om der jo sådan set slet ikke var noget at grine ad. Brians far gik tre gange rundt om Alfettaen.

Ind imellem sparkede han til den.

– Sådan en gammel møgspand, fnøs han hånligt, lortet har kun kørt ti tusind kilometer, og nu har den allerede en bule fortil. Det er bare skidedejligt.

På en lille gul seddel skrev han med blok-bogstaver: DET VAR MIG SKVADDERHOVEDET I DEN BULEDE ALFETTA DER GJORDE DET. Sedlen fastgjorde han på viskeren.

Bagefter halsede han ind i børnehaven, hvor han et øjeblik stod i den lille korridor inden han tog i døren. Brians far trak vejret dybt. Satans til larm der var derinde. Men Brians far ville nødig gøre et forkert indtryk, så han knappede resolut skjorten lidt op og spærrede munden op i et stort smil. Et varmt smil, tænkte han. Jeg er afslappet, ustresset og skødesløs – kort sagt, en rigtig kærlig far, der henter sin lille Briandreng.

Han tog en dyb indånding. Som de dog skreg. De fleste af børnene havde været i børnehaven i ti timer, og blev altid en smule utålmodige her sidst på eftermiddagen. Brians far rømmede sig og så sig om efter Brian. En firkantet klods med et stort Q ramte ham i nakken.

Et kort øjeblik var Brians far tæt på at miste selvbeherskelsen, men så tog han et rask tag i sig selv og smilede bagatelliserende til alle børnene og pædagogen. I larmen var der ingen der ku høre, at han også skar tænder.

Men efterhånden lykkedes det ham at bane sig vej ind på selve stuen – der hed Grøn Stue afd. Gulerod – hvor han straks fik øje på en lille lyshåret purk, der netop var ved at male en anden lille lyshåret purk sort i ansigtet med en filtpen.

– Brian, skreg Brians far og slog en klo i den lille dreng uden maling i ansigtet.

– Hvor hænger dit tøj? Brians far svedte voldsomt nu.

– Mit tøj? Jamen ...

– Ja dit tøj for ... for søren ... hvor hænger dit tøj ...

Brians far smilede til en anden forælder.

– Det hænger henne ved reolen for Grøn Stue afd. Gulerod lige under elefanten med solbrillerne. Jeg har nemlig skiftet fra Gule Stue afd. Selleri hvor jeg havde en kanin med slips på!

Her vendte Brians far ryggen til og fandt en bøjle han ku bide. Ikke uden lettelse så han mange andre tandmærker. Det er altid rart at vide, man ikke er alene.

De stormede ud af døren, for nu sku det virkelig gå stærkt. Hurtigt ind i bilen og så hjem.

Brians far tændte for bilradioen, vinduesviskerne og fjernlyset samt varmeruden bagi, for nu skulle der satme ske noget, som han sagde.

– Fem minutter til i den børnehave og jeg var lige til at indlægge, mumlede han og undgik med nød & næppe at køre op i en bus.

For helvede hvor ville han gerne bide i en buschauffør lige nu.

Kort efter flåede han i håndbremsen i carporten ved det gule parcelhus på Agurkestien.

– Hvad faen sidder du og glor på Brian, snerrede han og trykkede på knappen til sikkerhedsselen, der sprang tilbage så hurtigt, at Brians far ikke nåede at flytte sig. Metalspændet ramte ham lige mellem øjnene, så det et øjeblik sortnede for hans blik.

Lidt efter sejlede han ind ad hoveddøren.

– Kom så med ind ... Brian, snøvlede han.

Ude i køkkenet stod Brians mor og flåede i cellofanen, som deres middagsmad var pakket ind i.

– De har ringet fra Olsens Møbler, sagde hun.

Brians far studerede sit spejlbillede. Bulen i panden lignede mest af alt et horn.

– Gå ind på dit værelse og spil plader med høretelefoner, sagde han distræt til Brian.

– På mit værelse?

– Ja på dit værelse. Hvor mange gange skal jeg sige det.

– Er det derinde?

Brians far stirrede målløs på Brian. Så stirrede han ud på sin kone, der endnu kæmpede med cellofanen.

– Gurli, skreg han, nu ved Brian plusli ikke hvor hans værelse er ... det er kraftstjeme dejligt.

– De har ringet fra Olsens Møbelforretning igen, sagde moren. Det er om det sidste afdrag på lædersofaen.

I det samme kimede telefonen.

– Lædersofaen, snerrede Brians far og stangede med sin nye bule. Nu kan den slimede svindler til Olsen lige kalde den en lædersofa igen.

- Årh den er da af ægte bøffelskind.

- Hå, skreg faren inde i stuen. Med mindre de har nogle vanskabte firben fisende rundt i plastic nede i urskoven, så har det der skind sgu aldrig set Afrika.

Brians far tog telefonen ... Hallo, nu skal jeg sige Dem noget lille herr Olsen, hvis De ikke snart holder op med Deres fordømte kimeri på alle tider af døgnet, så kan De fanden hyleme komme og hente Deres skævbenede krambodsbenk igen ... er det sevet ind ... hvaffor-noget (?) ... nåh dav svigermor ... nejnej, det var bare sådan du ved, for sjov ... nå kommer I i aften, jamen det var da hyggeligt, jaja ... vil du ikke hilse på Brian, han er kommet hjem ... Brian ... Brian ... det er mormor i telefonen ... nu kommer han, jaja vi ses.

Brians far gav Brian røret.

- Sig nu noget mand.

- Hallo.

- Hallo ... ta dig nu sammen ... sig dav svigermor.

- Dav svigermor!

- Nu skal du sgu ikke blive for fræk. Du ved jo godt hvad jeg mente, ikke.

- Er det dig Brian, sagde mormoren.

- Nej jeg hedder Benny, hvis jeg skal være helt ærlig, svarede den lille lyshårede dreng, som Brians far og mor gik ud fra hed Brian.

- Benny, måbede mormoren i den anden ende.

Men nu tog Brians far røret.

- Benny ... hvad fanden ligner det at stå og ta gas på din mormor på den måde ... hallo Brian, nå det er mig mormor ... sludder svigermor, det er ham Brian, haha han er fuld af fup, vent bare til jeg får bidt i ham ... nejnej ... vi pjatter bare ... ja selvfølgelig glæder han sig til I kommer. Ja farvel, farvel. Hils Olsen.

Brians far lagde røret på. Så stirrede han på Brian.

- Den var ikke morsom Brian. Den var ikke.

Og desuden så er jeg dødtræt efter en lang dag på kontoret. Nu kan du gå ud og gi din mor en hånd med madlavningen.

- Min mor?

- Ja din mor.

- Er det hende der står ude i køkkenet?

Normalt drak Brians far ikke ret meget vand. Men nu drak han mindst en liter. Direkte fra hanen på badeværelset.

Hans kone kom ud til ham.

- Er der noget galt, Ole? spurgte hun.

- Om der er noget galt, gurglede Brians far. Der er det galt, at den dreng er ved at ta livet af mig. Det er såmænd det hele.

Moren vendte sig mod Brian.

- Du ser også lidt bleg ud i dag, Brian, sagde hun.

- Hva så med mig, vrælede faren. Prøv at se det tårn jeg har i panden. Hvor er mine briller?

- Har du det godt Brian, spurgte moren. Du sku helst være helt frisk til mormor og morfar kommer.

- Min morfar er død, sagde Brian.

Brians far mosedede nu ud af badeværelset.

- Gør plads, skreg han og bed i låget til pilleglasset.

Telefonen ringede.

- Morfar er da ikke død lille Brian, sagde moren. Han kommer i aften.

- Min morfar?

- Ja din morfar.

- Hallo Olsen, skreg faren inde i stuen. Nå så det tror De ... næ nu skal jeg sige Dem noget ...

- Jamen hvordan kan morfar komme, når han er død?

- Brian, morfar er da ikke død. Han er frisk som en ... som en ...

Brians mor ku ikke lige komme på, hvad morfaren var frisk som, men det ku Brian.

- ... som en havørn, sagde han.

- Læder, skreg Brians far, det har aldrig

været læder, det er en eller anden gummihavørn, De har skudt ned. Jeg kender Dem, Olsen!

– Kom, så dækker vi bord, sagde moren. Jeg har lavet pølser til dig, du spiser jo ikke kalkun.

– Kalkun?

– Jaja, ta det nu roligt, jeg har jo kogt pølser til dig.

– Jeg tror da godt, jeg ka li kalkun.

– Nå!?

– I hvert fald spiser jeg ikke de der røde pølser, de er jo fulde af farvestof.

Faren kom ud til dem. Han havde noget papir, der viste sig at være en købekontrakt, i munden.

– Så fik jeg da ordnet ham Olsen, knurrede han.

– Brian vil ikke ha sine røde pølser, måbede moren. Han vil ha kalkun.

Brians far stirrede på dem.

– Og han siger, morfar er død!

Det ringede på døren. Brians far håbede, det var Olsen himself, det ville være rart at få lov til at sætte tænderne i hans ben eller hans arm, for slet ikke at tale om hans hals. Faren flåede døren op.

Det var mormoren og morfaren.

– Jamen hejsa hejsa ... nå der kan du se Brian, morfar lever da i bedste velgående. Hahaha ja Brian troede du var død morfar. Skøre unge.

– Sku jeg være død, smilede morfaren lidt ilde berørt. Han så indgående på Brian.

– Som den dreng dog forandrer sig, sagde han.

– Ja han er løbet i vejret, sagde moren.

– Snart er han en ung mand, sagde Brians far.

– Jamen ... har Brians øjne ikke altid været blå, blev morfaren ved.

– Blå? sagde moren.

– Ja blå, gentog morfaren. Nu er de da brune.

Moren og faren så på drengen.

– Hans øjne har altid været brune, sagde Brians far.

– Nej, Ole det passer ikke, sagde svigermoren.

Men nu gik moren ind efter et fotoalbum.

Imens smilede morfaren til Brian.

– Nå skal vi to så ha os et parti skak, hva Brian, sagde han venligt.

– Skak? Jeg kan da ikke spille skak ...

Morfaren stirrede på ham. Men nu blev det for meget for faren, der tog drengen og ruskede ham og ruskede ham, indtil moren kom med et album, der viste, at Brian havde skiftet øjenfarve.

– Som han dog har forandret sig det barn, sagde mormoren.

– Nej han har da ikke, mor, sagde moren. Det er bare fordi Ole rusker ham sådan. Hold ham lige stille, Ole.

– Den dreng, råbte Brians far, er en ... skuffelse. På alle måder. Det er lige meget, hvad man siger, så skal han være på tværs. Hvad ender det ikke med. Han vil ikke ha pølse, han vil ha kalkun ... han siger han ikke hedder Brian ... og at hans morfar er død. Ved du hvad Gurli, der er noget galt et eller andet sted.

Senere, da de sad og spiste, ringede telefonen.

– Hvis det er ham Olsen, så ved jeg ikke, hvad jeg gør, snerrede Brians far.

Moren tog telefonen. Lidt efter vendte hun sig mod resten af selskabet.

– Er det Olsen? spurgte faren.

– Nej, det er nede fra børnehaven.

– Fra børnehaven, spruttede faren og tænkte på den gule Toyota.

– Ja, de siger, de har Brian dernede.

Resten af familien så indgående på drengen, der sad og spiste kalkun.

- Jamen det er sguda umuligt, sagde faren. Brian sidder jo her.

- Hallo, sagde moren, er du sikker på, at det er Brian du har dernede?

- Ja *vi* sku vel nok ku kende forskel på børnene, svarede pædagogen, der i øvrigt ku oplyse, at det havde været en frygtelig dag. Ikke nok med at Brian ikke var blevet afhentet, hvad værre var ... en dreng ved navn Benny var forsvundet. Hans forældre havde først taget Brian - sådan i forbifarten - men derhjemme havde babysitteren opdaget fejlen ... og nu var det de tænkte, om Benny eventuelt ...

- Benny, mumlede moren. Øhh hør lige her, vi øhh taler lidt om det, så ka det være, vi ... æhh kommer ned i børnehaven.

Hun lagde røret på.

- Det var nede fra børnehaven, sagde hun tonløst. De sagde, de havde Brian dernede. Og så tænkte de, at vi måske havde en anden dreng. Een der hed Benny.

Brians far så strengt på den dreng, der måske hed Benny.

- Sig mig du der, hedder du Benny?

Benny nikkede, for ham var det naturligvis.

Faren smed kniv & gaffel fra sig.

- Nu har jeg kraftstjeme hørt det med, stønnede han. Hvad gi'r I? Op med dig ... sidder og mæsker sig med kalkun. Men sådan er de unger nutildags. Ud, ud siger jeg.

Faren vendte sig om mod moren.

- Og vores lille Brian ... sidder der alene i børnehaven. Hvordan ku du finde på sådan noget din lille møgunge. Kører du med Gurli!

- Øjeblik Ole, jeg kommer, råbte moren fra køkkenet. Jeg tager lige en rød pølse med til ham.

Brians far smilede til hende og gav hende et klem.

- Din hønemor, sagde han og gik ud til bilen.